

[Krag.]

føjet til, at Løsningen af hele dette Problem finansielt er gennemført med meget betydende Støtte fra Stat og Kommune.

Medens det Kontingent, som Medlemmerne har indbetalt, i Tiden fra 1907 til 1926—27 har udgjort et samlet Beløb af henimod 140 Mill. Kr., har Staten og Kommunerne til den ordinære Forsikring i disse Aar bidraget med ca. 92 Mill. Kr., og den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse har i Aarene fra 1920—21 indtil 1927—28 kostet et Beløb af ikke mindre end ca. 75 Mill. Kr., saaledes at der ved Siden af Kontingentet paa 138 Mill. Kr., baaret af Arbejderklassen og — jeg erkender — vejende overordentlig tungt, trykkende stærkt paa denne Klasse, af Stat, Kommuner og Arbejdsgivere i dette Tidsrum er indbetalt og forbrugt 167 Mill. Kr.

Man maa dog erkende, at er Ofret fra det Befolkningsudsnit, som Forsikringen tager Sigte paa, overordentlig stort i Forhold til dette Befolkningsudsnits økonomiske Evne, saa er i Sandhed de Ofre, som Stat og Kommuner har maattet bringe paa dette Alter, ogsaa overordentlig svært tyngende.

Men naar nu Samfundet bringer saadanne Ofre, saa er det, jeg hævder, at Samfundet maa kræve, at disse ikke tilsigter udelukkende at tjene bestemte organiserede Kredses Interesser, men at det skal tilrettelægges saadan, at det er det hele arbejdende Samfunds Interesser, der herigennem varetages.

Naar jeg siger, at det skal være det hele Samfunds Interesser, der herigennem varetages, saa siger jeg, at denne Forsikring med den Støtte, som Samfundet yder til dens Etablering og til dens Gennemførelse, er af den Beskaffenhed, at den maa tage Sigte paa at hjælpe den enkelte uden Hensyn til den vedkommendes Opfattelse af faglig Organisations Betydning eller af hele den moderne Udformning af Arbejderbevægelsen og dens Værdi for den enkelte. Det kan ikke blive afgørende med Hensyn til, hvilken Adgang der skal være aabnet for den vedkommende til at komme ind under Forsikringens Goder, hvilken Opfattelse han har af disse Spørgsmaal og den Maade, hvorpaa disse Problemer er løst.

Som jeg har sagt saa mange Gange, er jeg af den Opfattelse, at Arbejdsløsheden ikke er en Konsekvens af Tilstande, som ikke muliggør det at skaffe Arbejde til alle i Samfundet, det er slet ikke saa. Arbejdsløsheden er en Konsekvens af den mang-

lende Tilpasning fra Arbejdets Side til de tilstedeværende Produktionsvilkaar og til Markedernes Købeevne. Det er Hovedsagen. Hele den mangelfulde Elasticitet, som Produktionssystemet fremviser, hele den Tendens til at stavnsbinde, som følger med den sociale Udvikling, hele den afgørende og bestemmende Indflydelse, som Organisationsmagten til begge Sider har paa Produktionsprisen, paa Fordelingen af Produktionsresultatet, paa Profitfordelingen, alt dette er bestemmende for Arbejdsløsheden, det er det, der foraarsager den.

Naar dette er Tilfældet, hævder jeg, og hævder vi indenfor Venstre, at saa maa Hovedansvaret og Hovedbyrden for denne sociale Ulykke ogsaa i første Række falde paa de Kredse, som gennem deres Organisation er bestemmende for Produktionsvilkaarene, lønmæssigt og tidsmæssigt, og som derigennem ogsaa virker fremmende og bestemmende for Arbejdsløsheden.

Den højtærede Minister har fremført en Beklagelse over, at jeg ikke havde anstillet Sammenligninger med andre Lande med Hensyn til, hvad der ydes i Kontingent, hvorledes Byrden der er fordelt mellem Arbejdere og Arbejdsgivere o. s. v. Naar jeg ikke har gjort dette, er det, fordi jeg mener, at en Sammenligning er overordentlig vanskelig. Naar jeg nævnte Sverige, var det jo med bestemt Paapegen af, at man der mødte Krigens Virkninger uden nogen Arbejdsløshedslovgivning, og at det lykkedes vort Naboland gennem Arbejders Igangsettelse paa Vilkaar svarende til dem, der herhjemme opstilledes for Nødhjælpsarbejder, at komme igennem Krigsaarenes og Efterkrigsaarenes Vanskeligheder paa dette betydningsfulde sociale Omraade med betydelig mindre Ofre forholdsvis end dem, der blev bragt her i Landet, og med betydelig ringere etisk og moralsk Skade, end hele den Ordning, vi havde her i Landet, frembragte.

Det var af den Aarsag, jeg nævnte Sverige. Men naar jeg, som sagt, ikke foretog Sammenligning mellem Lande, hvor hele Arbejdsløshedsforsikringen og Understøttelsesydelser er lovformelig ordnet, er det, fordi Forholdene der ligger saa overordentlig forskelligt, ogsaa overordentlig forskelligt fra vore Forhold herhjemme. Først og fremmest er Organisationernes afgørende Indflydelse paa Arbejdsvilkaarene tidsmæssigt og lønmæssigt saa overordentlig varierende i de forskellige Lande, saa varierende, at en Sammenligning i Virke-